

med, at han skal styre det, og han kontakter folk og spørger, om de ikke vil ansættes.

Vi kan ikke under udvalgsbehandlingen få at vide, hvad tankerne er. Miljøministeren siger, at det haster, fordi det haster, og at han er tryk ved, hvad det skal lave, fordi han ikke ved, hvad det skal lave. Det er en ganske usædvanlig fremgangsmåde.

Derfor er spørgsmålet nu – og jeg ville sådan set være glad, hvis formanden for Folketingets Miljøudvalg og Venstres miljøordfører i sidste øjeblik kunne givet et svar på det: Er tankegangen, at der nu i langt højere grad skal laves en økonomivurdering af miljøpolitikken, sådan at man kan finde argumenter for, at en miljøindsats ikke kan betale sig, at den er for dyr, at den kan vente, at vi bruger pengene et andet sted, sådan som Bjørn Lomborg jo har argumenteret for?

Klimapolitikken kan ikke betale sig, det ville være meget bedre at bruge pengene til rent vand i ulandene, hvorefter man hverken laver klimapolitik eller bevilger penge til rent vand i ulandene. Er det sådan, instituttet er tænkt, eller er der elementer af at styrke miljøvurderingen af andre politikker, af den økonomiske politik, af trafikforlig med motorveje, af landbrugsstøtteordninger, af ubæredygtigt fiskeri. Er det det, der er tankegangen?

Jeg ved godt, at der ikke kan svares på det, fordi der stort set ikke er nogen tankegang, men kunne man ikke bare gøre sig umage med at forsøge at forklare, hvad man i det mindste sådan tåget har tænkt sig, så kom vi da et stykke ad vejen.

Kl. 10.50

Det kunne også være rart at få at vide, hvorfor den nye regering har lagt op til, at de enkelte sektorministerier ikke længere har ansvar for miljømålene inden for deres område. Det har man meddelt i al stilfærdighed, men jo med dramatiske konsekvenser.

Nu har Trafikministeriet ikke længere noget ansvar for CO₂-målsætningen, nu har Fødevareministeriet ikke noget ansvar for iltsvind i have- og for udledning af nitrat, for pesticidmålene osv. Det er alene koncentreret hos miljøministeren. Og med den adfærd, miljøministeren har udvist hidtil, er det ikke betryggende.

Det kunne også være rart at vide, hvordan regeringen har tænkt sig at bruge cost-benefit-begrebet. Er der nu lagt op til en snæver cost-benefit-analyse af hele miljøpolitikken, hvor man sidder og sætter kroner og øre på alt, på artsantal,

på uddøen af racer, på naturoplevelser osv.? Skal der sættes kroner på det?

Og hvis ikke økonomerne kan opgøre, at nytteværdien på kort sigt er større i kroner og øre end omkostningerne, så skæres hele indsatsen væk. Er det den tankegang, der ligger bag regeringens politik på området?

Det betyder jo bl.a., at enhver miljøindsats, der rækker bare ud over 5-10 års sigt til de kommende generationer, pr. definition ikke kan betale sig, fordi man systematisk regner nutidige omkostninger langt højere end fremtidige nyttevirksomheder. Er det det, der er sagen, at enhver tankegang om, at miljøpolitikken har en rækkevidde ud over 5 år, nu er afskaffet, og at regeringen ikke kan tænke længere end 6 måneder frem?

Hvad med forsigtighedsprincippet? Indgår det på nogen måde i miljøøkonomien i forhold til regeringens tanker? Jeg vil gerne have et svar på alle de her spørgsmål. Det har vi nemlig ikke fået. Og det er alle de spørgsmål, vi har stillet, hvorom man har sagt, at de ikke var relevante.

Det, der nu er lagt op til, så vidt jeg kan bedømme, og det bliver jeg nødt til at fastholde, indtil Venstres ordfører har gjort mig klogere, er, at man har etableret basis for et pseudovidenskabeligt institut, der kan levere pseudovidenskabelige argumenter for regeringens felttog mod miljøpolitikken og for regeringens ønsker om kraftigt at skære ned på miljøpolitikken.

Hvor kraftigt man vil skære ned, ved vi den 29. januar, dér kommer finansloven. Hvordan man har tænkt sig at forsvare det, ved vi allerede nu: ved at etablere et institut, som på ingen måde er underlagt normale vilkår, som ikke lever op til normal forskningsstandard, som på ingen måde er uafhængigt, og som man ikke har kunnet argumentere for, hvad skal lave på forhånd.

Uafhængigheden i instituttet – den påståede uafhængighed – sikres ved, at miljøministeren udpeger formanden, hvorefter formanden indstiller til miljøministeren, hvem der skal ansættes som direktør, hvorefter resten af bestyrelsen bliver nedsat.

Det er den mest besynderlige form for uafhængighed, jeg nogen sinde har hørt om. Men ikke desto mindre postulerer man, at efter at ministeren selv har udpeget både formand og direktør, så er det uafhængigt. Det er jo så dejlig uafhængigt, at de ligefrem selv kan bestemme, hvad de skal lave efterfølgende. Besynderlig fremgangsmåde.